

hvor han allerede i 1857, da Næringsloven kom, var bosiddende. Denne Lovs Bestemmelse i § 71 maatte derfor efter mit Skøn finde Anvendelse paa ham. Bestemmelsen lyder saaledes: „De paa Landet for Tiden bosatte Haandværkere, der hidtil have været fri for at udrede Bygningsafgift, skulle saa længe de drive Haandteringen, beholde denne Frihed for de Huse og Værksteder, hvilke de nu benytte. I Tilfælde af Flytning tilkommer denne Frihed dem kun til den 1ste April 1862“. Trods denne klare Bestemmelse, der utvivlsomt maatte finde Anvendelse paa Snesder Lars Nielsen, der har beboet det samme Hus og samme Værksted indtil sin høje Alderdom, blev hans Hus dog opmaalt, og han blev ansat til at betale Bygningsafgift, da Næringsloven af 1857 var udkommen. Han betalte den i April Kvartal 1858 med 4 Nr. og 18½ Sk., idet han, der ligesom saa mange andre jævne Folk ikke var lynderlig kyndig i Landets Bogføring, gif ud fra, at den Stat, der blev paalagt, var en Følge af den ny Næringslov. I Oktober Kvartal 1873 fik han, der ved Siden af sit Haandværk drev et lille Vandbrug, efter Andragende sin Bygningsafgift nedsat til det halve, hvilken han saa vedblev at betale, indtil han aftod Huset i 1894, men samtidig hermed kom han under Bejr med, at han ikke havde været forpligtet til at betale Bygningsafgiften i den lange Arrække af 36 Aar, og han indgav da til Generaldirektoratet for Skattevæsenet et Andragende om at faa tilbagebetalt den saaledes urigtig indbetalte Bygningsafgift. Dette blev imødekomet, for saa vidt han fik tilbagebetalt 168 Kr., som var den Sum, han havde indbetalt i Løbet af de sidste 20 Aar fra 1874—94. Det var altid noget, han her havde opnaaet. Imidlertid kunde Lars Nielsen — og det vilde vel gaa saaledes med de fleste jævne Folk — ikke forliges med den Tante, at han skulde give Afkald paa Tilbagebetalingen af en Stat, som Staten havde optrævet uden at have fuld Ret dertil. Han indgav derfor et nyt Andragende til Generaldirektoratet om at faa den Sum tilbagebetalt, der faldt ind under Tidsrummet 1858—74. Herpaa fik han imidlertid et Svar under 28de December 1894, som gif ud paa, at man maatte ansøe dette Krav for præskriberet i Analogi med Bestemmelsen i D. L. 5—14—4, hvorefter det ansøgte ikke kunde bevilges. Denne Afgørelse har vedkommende imidlertid aldrig kunnet forlige sig med, og Spørgsmaalet har bestandig ligget og brændt hos ham. Imidlertid var der ingen anden Udvej mulig for ham end den, han her har

forsøgt, nemlig i et ærbødigt Andragende at bede Folketinget om at anbefale ham til Finansministerens velvillige Overvejelse, og det er nu det, som her foreligger. Skønt jeg selvfølgelig erkender, at det er Landets Borgeres Vigt at kende Landets Love, og at der nødvendigvis maa være en Grænse for, i hvilken Udstrækning en efterfølgende Tidsalder kan gøre en foregaaende Tidsalders Ret god igen, og at denne Grænse vistnok med særdeles god Grund er sat til 20 Aar, mener jeg dog, at der er et slet denne Månd Ret, og at der bør tages Hensyn til ham i Betragtning af, at det er en Smaa- mand, man her har for sig. Det forekommer mig at være en meget mislig Sag, naar der i den almindelige Mands Bevidsthed fremkommer en Konflikt mellem hans umiddelbare Retssjælelse og den Ret, der er fastslaaet ved Landets Love. Jeg tror, at Staten gør vel i, saa vidt det er muligt, at mildne en saadan Konflikt, thi den kan faa meget alvorlige Følger, navnlig for vedkommende selv. Undertiden har man set Eksempler paa, at den har kunnet forbitre et helt Mennekeliv. Der er jo heller ingen Ret, der er strengere, end at der ved Siden af er Plads for Hensyn og Imødekommen, og jeg mener, at denne Smaamand, der urigtig har betalt godt og vel 250 Kr. i Bygningsafgift, har et nogenlunde rimeligt Krav paa, at der vises ham Imødekommen fra Folketingets og Finansministerens Side. Jeg skal aldeles ikke her komme ind paa at tale om de Konsekvenser, der kunne flyde af at vise Hensyn over for et Andragende som dette. Jeg er ikke blind for, at der er noget, der hedder Konsekvenser, og at det er en meget slem Ting, men jeg mener ikke, at Konsekvenserne absolut behøve at bringes i Anvendelse her, hvor der blot er Spørgsmaal om at vise Hensyn og Imødekommen. Det, som her foreligger, er ikke nogen Puffen paa sin Ret, men et ærbødigt Andragende. Jeg skal tillade mig kortelig at fremhæve, at det har knebet særdeles meget i sin Tid for denne Smaamand i de unge Aar for at stasse denne betydelige Bygningsafgift til Beje, og at det vilde være ham en særdeles kjærkommen Hjælp og mildne hans gamle Dage, om han nu kunde faa disse Penge tilbagebetalte. Med disse Ord tror jeg med god Samvittighed, skønt det er et ekstraordinært Tilfælde, at kunne anbefale dette ærbødigt Andragende til den højtærede Finansminister, til Folketingets og til den altid imødekommende Ordførers Velvilje.

Wølgaard-Nielsen: Jeg har forlangt Ordet for at bringe Finansudvalget